

Monsterlijk beestachtige zaken

MONSTERLIJK
BEESTACHTIGE
ZAKEN

ZEEMONSTERS
EN ANDERE LEKKERNIJEN

BEASTLY BOYS

Met illustraties van Jonny Duddle

Vertaald door Carolien Metaal

moon

Tekst © 2008 Matthew Morgan, David Sinden
en Guy Macdonald

Omslag- en binnenwerkillustraties © 2008 Jonny Duddle
Oorspronkelijke uitgave *An Awfully Beastly Business. Sea
Monsters and Other Delicacies*, Simon & Schuster UK Ltd.,
Londen 2008

Nederlandse vertaling © 2009 Carolien Metaal en Moon,
Amsterdam

Zetwerk ZetSpiegel, Best

www.moonuitgevers.nl

ISBN 978 90 488 0217 7

NUR 282

Moon is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv.

KIJK VANNACHT OMHOOG
NAAR DE MAAN.
KIJK ER GOED NAAR.
STAAR ERNAAR
EN VRAAG JE AF:
VOEL IK ME DAPPER?

HOOFDSTUK ÉÉN

Het was nacht. De vissersboot die op zee tufte, was in het donker bijna niet te zien. In de kajuit hield een lange man in een bontmantel krampachtig het roer vast en stuurde de boot door de verraderlijke golven. Hij tuurde over het water naar het zwarte silhouet van een oud booreiland. Dat dook als een ijzeren reus op uit zee.

De man glimlachte en zette toen de motor af. Hij stak zijn hoofd uit de kajuit. 'Hier is het,' zei hij. Zijn gezicht was verwrongen; hij keek als een oorwurm. 'Hup, Bloet! Vooruit, Bot! Het is tijd voor een potje vissen. Bezorg me een zeemonster! Nu!'

Op het dek van de boot stak een grote man met vet haar en een dikke zwarte baard zijn hand in een houten kist. Hij haalde een handgranaat tevoorschijn en

trok de pin er met zijn tanden uit. Hij gooide de granaat in zee en leunde toen over de reling om te luisteren. Uit de diepte klonk een gedempte knal toen de granaat ontplofte. De boot trilde. 'Daar krijgt hij flinke koppijn van,' zei hij. 'Kom maar, bakbeest! Kom maar naar boven.'

Aan de achterkant van de boot tilde een kleine man in een gerafeld pak, die over een emmer gebogen stond, zijn hoofd op. Zijn gezicht was vaalgroen en zijn kin glom van het braaksel. 'Moesten we nou echt hiernaartoe?' kreunde hij. 'Ik hou niet van de zee.'

De boot sloeg heen en weer in de golven.

De man in de bontmantel liep over het dek en gaf de kleine man een trap. 'Hou op met dat gejammer, Bloet, je bent een mietje.'

'Ja, baron Marackai. Sorry, baron Marackai,' antwoordde de kleine man, terwijl hij overeind krabbelde. Met een slijmerige rode snotlap veegde hij het braaksel van zijn kin.

De man in de bontmantel, baron Marackai, haalde een zaklamp uit zijn zak. Hij zette hem aan en scheen ermee over de zee. 'Hier moet er ergens een zitten,' zei hij.

Bloet en Bot staarden over het water; ze volgden de lichtstraal met hun ogen.

Baron Marackai keek hen aan. 'Nou, blijf daar niet zo stom staan,' zei hij. 'Gooi er nog meer granaten in! Blaas dat beest het water uit!'

'Ja, baron,' zeiden de mannen tegelijk, terwijl ze naar de kist renden. 'U zegt het maar, baron.'

Bloet en Bot pakten elk een handvol granaten. Ze trokken de pinnen eruit en gooiden de granaten overboord. 'Dekking!' schreeuwden ze.

Ver onder de golven hoorden ze een paar gedempte explosies achter elkaar. Vanuit de diepte kwamen knallende bubbels naar het oppervlak en de boot helde over. Bloet en Bot klampten zich vast aan de reling. Ze gooiden nog meer granaten en de zee leek wel een ontploffende vulkaan van water. Het regende spartelende vissen op het dek.

Baron Marackai liep heen en weer en scheen met zijn zaklamp op het water.

'Neem me niet kwalijk dat ik het vraag, meneer, maar waarom wilt u zo graag een zeemonster?' vroeg Bloet.

Baron Marackai likte zijn verwrongen lippen en draaide zich om, zodat hij de kleine man recht aankeek. 'Om op te eten,' zei hij.

Bloet grinnikte. Bot wreef over zijn vette pens.

'We koken hem levend en dan lepelen we zijn her-

sens eruit en hakken zijn tentakels af,' zei baron Marackai tegen hen. 'Het is het verrukkelijkste beest op de hele wereld.'

'Maar als we nou betrappt worden, meneer?' vroeg Bloet. De ogen van de kleine man schoten van links naar rechts over de donkere zee om te controleren of er geen andere boten te zien waren.

'Die idioten zullen me deze keer niet tegenhouden,' zei baron Marackai. Hij wreef over het stompje waar vroeger zijn pink had gezeten en stak toen zijn rechterhand omhoog. 'Zeg me na: dood aan de KVBWB!'

Bloet en Bot staken hun rechterhand in de lucht en vouwden hun pink naar binnen. 'Dood aan de KVBBW,' zeiden ze.

'De KVBWB, stelletje leeghoofden!'

Bloet en Bot grinnikten.

Baron Marackai stampte met zijn laars van slangenleer op het dek. 'Afgelopen!' zei hij. 'Aan het werk! Ik heb een plan dat de KVBWB voorgoed naar de verdommenis zal helpen.'

'Dat zei hij de vorige keer ook,' fluisterde Bloet tegen Bot.

Baron Marackai pakte een dode vis van het dek en sloeg er Bloet mee om zijn oren. 'Hou op over de vorige keer!' snauwde hij. 'Bezorg me gewoon

een zeemonster! En laat de KVBWB aan mij over.'

Bloet en Bot bleven maar granaten in zee slingeren. De ene explosie na de andere galmde in de diepte. De zee ontplofte. Het regende vissen en zeewier, en de boot slingerde en deinde.

Baron Marackai scheen met zijn zaklamp over de reling en zwaaide die heen en weer over de golven.

Opeens kwam er een gigantische tentakel boven het wateroppervlak uit. 'Daar!' riep hij blij. 'Zeemonster aan stuurboord!'

De tentakel wervelde hoog de lucht in. Toen zwiepte hij naar beneden en ramde de boot. De baron klampte zich vast aan de reling, terwijl Bloet en Bot over het dek gleden en tegen de kajuit aan knalden.

'Sta op, stelletje idioten!' schreeuwde de baron.

Bloet en Bot krabbelden naar de zijkant van de boot en gluurden over de rand. Onder de golven konden ze de donkere vorm van een gigantisch beest met reusachtige tentakels onderscheiden.

'Het is kolossaal!' zei Bloet.

'Het is gigantisch!' zei Bot.

'Wat hadden jullie dan gedacht, oelewappers! Het is een zeemonster!'

Terwijl het enorme beest langs de romp van de boot streek, rende de baron de kajuit binnen.

Bloet en Bot doken in elkaar toen tentakels kronkelend over het dek bewogen. De tentakels waren lang en dik en bedekt met zeepokken. Ze wikkelden zich om de achtersteven en rukten de hijslier uit zijn sponningen.

De boot helde gevaarlijk over.

‘Hij is boos, meneer,’ zei Bloet, die op zijn knieën dekking zocht achter de houten kist.

Er zwiepte een tentakel naar hem toe, die hem bij zijn been greep en hem over het dek sleurde. ‘Help!’

Bot raapte een groot ijzeren anker op en begon daarmee op de tentakel in te hakken.

Baron Marackai stak zijn hoofd uit de kajuit.

‘Laat hem niet ontsnappen, stelletje imbecielen!’